

Afdeling Dendermonde
6^e Kamer

B:53720

A.R. 07/54282/A- 07/54283/A

Rep.: 4543

In de zaak van:

[REDACTED] e, geboren te Kzaul op [REDACTED], wonende te 9200 Dendermonde,
[REDACTED]

eisende partij, ter zitting vertegenwoordigd door Mr. F. Carron, advocaat te 8700 Tielt,
Nieuwstraat 6.

tegen :

FEDERALE OVERHEIDSDIENST SOCIALE ZEKERHEID, directie-generaal
personen met een handicap, gevestigd te 1000 Brussel, Kruidtuinlaan 50,

verwerende partij, ter zitting vertegenwoordigd door Mr. D. Vantomme, advocaat te
9230 Wetteren, Den Blakkenlaan 26.

= = =

De arbeidsrechtbank verleent hiernavolgend vonnis:

Met verzoekschrift, ter post aangetekend verzonden naar de griffie op 12 oktober 2007
betwist eiser de basisbeslissing d.d. 13 juli 2007, waarin aan eiser werd ter kennis
gebracht dat zijn verzoek tot toekenning van tegemoetkoming wordt afgewezen omdat hij
niet voldoet aan de voorwaarden in zake nationaliteit. Dit dossier is gekend onder AR
07/54283/A.

Met verzoekschrift, ter post aangetekend verzonden naar de rechtbank op 12 oktober
2007 tekent eiser hoger beroep aan tegen de beslissing van verweerster d.d. 27 juli 2007,
strekken tot terugvordering van een bedrag van 4982,58 euro ontvangen uitkeringen.
Deze zaak is gekend onder AR 07/54282/A

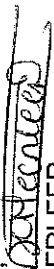
De vorderingen werden tijdig en regelmatig naar vorm ingeleid en zijn ontvankelijk.

Gelet op hun onderlinge verbondenheid en samenhang, dienen zij gevoegd te worden
(art.30 Ger.W.)

GROSSE AAN de eisende partij (Mr. F. Carron - advocaat te Tielt) op 19.08.09

Verzoekschrift tot hoger beroep tegen dit vonnis werd
neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Gent op 11.09.2009.

De griffier,

E. DE MEERLEER

Eiser van Moldavische nationaliteit, blijft zwaar gehandicapt achter (dwarslesie D6-D10) na een noodlottige val op een bouwwerf(waarna hij door de werkgever wordt gedumpt – zie vonnis correctionele rechtbank Dendermonde – 16° kamer dd.11.10.2005) en doet op 7 augustus 2006 een aanvraag tot het bekomen van een inkomensvervangende- en integratietegemoetkoming.

Met beslissing d.d.16 mei 2007 wordt hem ter kennis gebracht dat de inkomensvervangende tegemoetkoming wordt geweigerd met ingang van 1 september 2006 – ofschoon hij voldoet aan de medische voorwaarden – aangezien het bedrag van de in aanmerking te nemen inkomsten, het bedrag van de wettelijk voorziene tegemoetkoming te boven gaat. Voor wat de integratietegemoetkoming betreft wordt hem, ondergebracht in categorie III, met ingang van 1 september 2006 een bedrag van 5338,60 euro/jaar toegekend.

Deze beslissing is o.a. gesteund op het medisch onderzoek uitgevoerd door geneesheer-inspecteur D.Heyvaert op 9 maart 2007, met toekenning van 13 punten aan de verminderde zelfredzaamheid en verdeeld als volgt:

- verplaatsing: 3 punten
- voeding : 2 punten
- persoonlijke hygiëne: 2 punten
- onderhoud woning : 3 punten
- toezicht: 1 punt
- sociale contacten : 2 punten

Uit stuk Y7 (onderdeel van gegevens i.v.m. in aanmerking te nemen inkomens) blijkt dat de nationaliteit van eiser, ter kennis was van verweester.

Op 13 juli 2007 neemt verweester een nieuwe beslissing, vaststellende dat eiser als onderdaan van Moldavië met ingang van 1 september 2006 geen recht heeft op tegemoetkoming omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden inzake nationaliteit (art.4 § 1 van de wet van 27 februari 1987, gewijzigd door de programmawet van 24 december 2002 en het KB van 17 juli 2006).

In aansluiting hiermede volgt de terugvorderingbeslissing d.d.27 juli 2007 waarin verweester van eiser het bedrag van 4982,58 euro terugvordert, zijnde de onverschuldigde betaling aan tegemoetkoming voor de periode 09/2006 tot en met 7/2007.

In de voormelde beroepsverzoekschriften stelt eiser dat voornoemd art.4 § 1 van de wet van 27.2.1987 niet in overeenstemming is met art.191 Grondwet, minstens dient volgens hem in subsidiaire orde een vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof m.n. 'of art.4 § 1 van de wet van 27.2.1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de artikelen 10,11,23 en 191 van de Grondwet schendt, doordat het (impliciet) een onderscheid maakt tussen personen die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben en behoren tot de categorieën 1° tot en met 6° of tot de categorieën 4° en 5° (staatslozen en vluchtelingen) en anderzijds verzoeker die van Moldavië is en eveneens zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft'

De beide zaken stonden initieel gefixeerd overeenkomstig art704 Ger.W. op de terechtzitting van 9 oktober 2008, en werden op verzoek van partijen tegensprekelijk u uitgesteld naar 9 april 2009. Alsdan volgde op verzoek van partijen een nieuw uitstel naar de terechtzitting van 14 mei 2009.

BESPREKING:

Het art.4 § 1 van de wet van 27 februari 1987 voorziet:

Krachtens artikel 4, § 1 van de Wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, zoals gewijzigd krachtens artikel 118 van de Programmawet van 24 december 2002, kunnen de tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 van deze wet enkel toegekend worden aan een persoon die zijn werkelijke verblijfplaats heeft in België en die :

1. Belg is;
2. onderaan is van een lidstaat van de Europese Unie;
3. Marokkaan, Algerijn of Tunesiër is en die voldoet aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;
4. staatloos is en die onder de toepassing valt van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend in New York op 28 september 1954 en goedgekeurd door de wet van 12 mei 1960;
5. vluchteling is zoals bedoeld in artikel 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
6. niet tot de in 1° tot 5° bepaalde categorieën behoort, maar die tot 21 jaar de verhoging van de kinderbijslag genoten heeft, bedoeld in artikel 47, §1 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders of in artikel 20, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 april 1976 houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen.

Krachtens §2 van hetzelfde artikel kan de Koning, na overleg in de Ministerraad, de toepassing van de hier besproken wet, onder de door Hem gestelde voorwaarden uitbreiden tot andere categorieën van personen dan deze beoogd in §1 die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben.

Krachtens §3 tenslotte bepaalt de Koning, eveneens na overleg met de Ministerraad, wat voor de toepassing van voormelde wet onder de wettelijke verblijfplaats moet worden verstaan.

In toepassing van artikel 1, 1° en 2° van het Koninklijk Besluit van 17 juli 2006 tot uitvoering van het voormelde artikel 4, §2, kunnen de tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (B.S. 28 augustus 2008, 42579) sedert 1 juli 2006 eveneens toegekend worden aan personen die :

1° onderdaan zijn van IJsland, Liechtenstein, Noorwegen of Zwitserland, voldoen aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsinstellingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en in België hun werkelijke verblijfplaats hebben;

2° de echtgenoot, de wettelijk samenwonende, of een ander gezinslid zijn in de zin van voornoemde Verordening nr 1408/71 van 14 juni 1971 van een persoon zoals bedoeld in artikel 4, §1, 1° tot 5° van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap of van een onderdaan van een Staat bedoeld in artikel 1,1 van het besluit, zelf geen onderdaan zijnde van deze Staten, en die in België hun werkelijke verblijfplaats hebben.

In toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 9 februari 2009 houdende wijziging van het Koninklijk Besluit van 17 juli 2006 tot uitvoering van artikel 4, §2 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (B.S. 6 maart 2009, 20674) dienen hieraan, met ingang van 12 december 2007, nog de personen die ingeschreven zijn als vreemdeling in het bevolkingsregister te worden toegevoegd.

De wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap is van openbare orde (Cass.3.3.1997 Soc.Kron.1997,380, en dit samen haar uitvoeringsbesluiten (Arbh. Antwerpen 23 maart 1992 Soc.Kron.1995,249).

Dit heeft tot absoluut gevolg dat zowel de bevoegde overheid (in casu verweerster) als de rechtbank is gehouden door het legaliteitsbeginsel en zich niet kan laten leiden door billijkheidsoverwegingen(met b.v. verwijzing naar de onvoorstelbare feitsituatie die eiser overkwam)- zie Cass.16 december 2002 Soc.kron 200',202, Cass.26 mei 2003 RW 2004-2005,19).

Eiser nu is van Moldavische nationaliteit en bekwam uiteindelijk (na eerst een aantal machtigingen tot tijdelijk verblijf te hebben verkregen) overeenkomstig art.9,3° lid van de wet van 15 december 1980 (op 15 september 2006 opgeheven en vervangen door art.9 bis en 9 ter Vw) machtiging tot verblijf van onbepaalde duur (zie stuk 1 dossier eiser. Overeenkomstig art.12 eerste lid Vw wordt zulkdanige persoon,in het vreemdelingenregister ingeschreven en in het bezit gesteld van een BIVR (witte kaart – zie stuk 2 dossier eiser).

In het arrest nr. 92/2004 van 19 mei 2004 stelt het (toenmalige) Arbitragehof na toetsing aan art.10,11-191 van de Grondwet, art.14 EVRM, en met art.1 van het Eerste aanvullend Protocol bij het EVRM dat de wetgever de toekenning van tegemoetkomingen aan personen met een handicap wel degelijk afhankelijk kan stellen van een voldoende band met België en bijgevolg het voordeel van de tegemoetkomingen voor te behouden aan de Belgen, aan sommige categorieën van vreemdelingen die krachtens internationale overeenkomsten die bindend zijn voor België op dezelfde wijze als de Belgische onderdanen moeten worden behandeld, of aan andere vreemdelingen die wegens hun handicap een verhoging van de kinderbijslag hebben kunnen genieten tot de leeftijd vanaf wanneer het recht op de tegemoetkoming bedoeld in de in het geding zijnde bepaling in principe wordt geopend (zie overweging B.11.1).

De onderliggende motivatie is dan dat ongeacht de nationaliteit, de vreemdeling die op legale wijze op het grondgebied verblijft en die behoeftig is of onvoldoende middelen van bestaan heeft, recht heeft op maatschappelijke dienstverlening krachtens art.1 van de organieke wet van 8 juli 1976.

In die zin ook kan volgens het Arbitragehof niet deugdelijk wordt verwezen naar het arrest van 30 september 2003 EVRM (Koua Poirrez/Frankrijk). Voor kritiek trouwens op deze uitbreiding van rechtsmacht van het EHRM tot sociaalzekerheidsregelgeving (zie M.Bossuyt in RW 2007-08, kol 842-856).

Het Grondwettelijk Hof verfiijnt in het arrest nr.153/2007 van 12 december 2007 haar rechtspraak en stelt dat kan worden aangenomen dat een vreemdeling die ertoe gemachtigd is in België te verblijven, ofwel voor korte duur (hoofdstuk 2 van de Vreemdelingenwet), ofwel voor een duur van meer dan drie maanden, en die bijgevolg is ingeschreven in het vreemdelingenregister (art.12 van dezelfde wet), geen voldoende sterke band vertoont met België om de tegemoetkomingen te genieten waarin de wet van 27 februari 1987 voorziet, doch dat er geen zeer sterke overwegingen bestaan die het mogelijk maken – en bijgevolg is het niet redelijkerwijze verantwoord – de vreemdeling die ertoe gemachtigd is, zich in België te vestigen en bijgevolg in het bevolkingsregister is ingeschreven, en wegens zijn administratief statuut wordt geacht op definitieve wijze of op zijn minst voor een betekenisvolle duur in België te zijn gevestigd, van het voordeel van die tegemoetkomingen uit te sluiten (overweging B15). Voor kritiek op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie noot K.Stangherlin in JLMB, 2008/7 pp.288-301).

In elk geval dient vastgesteld dat de wetgever zich aan voornoemde rechtspraak heeft geconfirmeerd en met KB van 9 februari 2009 (B.S. 6 maart 2009) ook de personen die ingeschreven zijn als vreemdeling in het bevolkingsregister heeft toegevoegd aan de lijst van diegenen aan wie tegemoetkoming kan worden toegekend.

Uiteindelijk mengt ook het Hof van Cassatie zich in het debat met het arrest van 8 december 2008 (NJW nr.197, 2009 blz.173 met noot) waarin wordt voorgehouden dat voor het maken van een onderscheid op grond van nationaliteit, er zeer dwingende redenen moeten bestaan, die dan nog de toetsing aan art.14 EVRM in samenhang met artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM moet doorstaan.

In casu stelt zich volgens de rechtbank dan ook de vraag of er zeer dwingende redenen aanwezig zijn om een onderscheid te maken tussen vreemdelingen, ingeschreven in het bevolkingsregister enerzijds en diegenen ingeschreven in het vreemdelingenregister (situatie van eiser) doch allebei gemachtigd tot onbeperkt verblijf in België.

Deze dwingende redenen zijn er niet of worden minstens niet aangevoerd (zoals het heer Arbeidsauditeur het in zijn omstandig geschreven advies verwoordt, hult verweerster zich – ondanks het principiële karakter van de gevoerde discussie in stilzwijgen), temeer daar de aard en duur van beide verblijfsrechten niet fundamenteel van elkaar verschillen en beide groepen een zelfde perspectief krijgen om hun sociaal leven hier verder uit te bouwen. Eiser kon zich na het dramatisch (arbeids)ongeval slechts handhaven in België (revalidatie gaat onverminderd door) en heeft hier ook een huishouden gesticht.

Er was in hoofde van verweerster dan ook geen reden om de oorspronkelijke beslissing van 16 mei 2007 in toepassing van art.17 al.1 van de wet van 11.4.1995 tot invoering van het ' Handvest van de sociaal verzekerde 'te vervangen door de thans aangevochten beslissing van 13 juli 2007.

Dit betekent tevens dat ook de terugvorderingsbeslissing van 27 juli 2007 dient vernietigd

De vorderingen van eiser zijn gegrond.

OM DEZE REDENEN

DE ARBEIDSRECHTBANK,

Gelet op de wet van 15.6.1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Vonnissend in eerste aanleg en op tegenspraak

Gehoord partijen in hun middelen en conclusies.

Gelet op de stukken van het dossier.

Gelet op het geschreven advies van de substituut-arbeidsauditeur, na sluiting van de debatten neergelegd ter griffie op 2 juni 2009 overeenkomstig art.767 § 3 Ger.W. ter kennis gebracht, en waarop eiser antwoordt met geschreven repliek, neergelegd ter griffie op 10 juni 2009, waarna de zaak ter zitting van 11 juni 2009 in beraad wordt genomen.

Voegt de zaken gekend onder AR 07/54283/A en 07/54282/A samen.

Verklaart de vorderingen van eiser ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de beslissing van verweerster d.d.13 juli 2007 en de daarop volgende terugvorderingsbeslissing van 27 juli 2007.

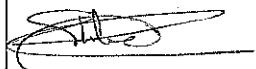
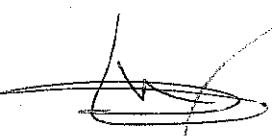
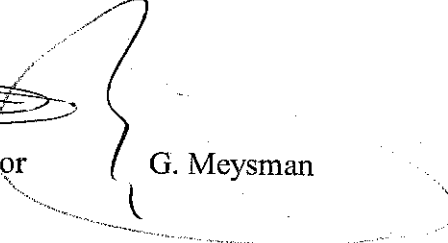
Herbevestigt derhalve de beslissing van 16 mei 2007 van verweerster.

Verwijst verweerster overeenkomstig art.1017 al2. Ger.W. in de kosten van het geding, in hoofde van eiser te begroten op de basis rechtsplegingsvergoeding van 109,32 euro.

Aldus gewezen en uitgesproken ter buitengewone openbare terechtzitting van één juli tweeduizend en negen van de zesde kamer van de arbeidsrechtbank te Dendermonde, afdeling Dendermonde.

Aanwezig :

G. Meysman, voorzitter, voorzitter van de zesde kamer;
L. De Moor, rechter in sociale zaken, benoemd als zelfstandige;
H. Schepens, rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende;
V. Schelfaut, griffier.

 V. Schelfaut H. Schepens L. De Moor G. Meysman